

ULTIMUL CRĂCIUN

Ben respiră adânc și aerul rece îi gădilă pieptul. Intră în magazinul universal și merge până la intrarea în grotă. Cum făcu un pas înainte, simți o ușoară neliniște.

— Bună, numele meu este Ben și am treisprezece ani.

Două mâini uriașe se întinseră și ciufuliră părul lui Ben. Când simți mânușile moi din piele de oaie trăgându-l mai aproape de faimoasa mantie roșie, închise ochii.

— Așa deci, Ben, mă bucur că te cunosc. Eu sunt Moș Crăciun. Cu ce pot să te ajut?

— Ești Moș Crăciun adevărat? întrebă Ben, aruncându-i bărbatului cu barbă albă o privire dură.

— Ho! Ho! Ho! râse Moșul. Sigur că da...

— Dar afară mai e un bărbat care spune că este Moșul cel adevărat, insistă Ben.

Moșul aruncă o privire pe fereastră și, așa cum era de așteptat, era acolo un alt Moș care suna din clopoțel și făcea cu mâna copiilor.

— Bill..., oftă Moșul vorbind încet. Moșul are multe ajutoare, în multe locuri diferite, astfel încât toată lumea să fie mulțumită.

— Hmm, mă rog... OK, bun răspuns, cred. Ai primit scrisorile mele? întrebă Ben.

— Sigur că le-am primit, chicoti Moșul.

— Atunci știi că nu vreau decât un singur lucru..., oftă Ben.

— Da, ce e aia o cutie de ouă? îi zâmbi Moșul lui Ben.

— O ce?

Brusc, un elf, suspect de înalt pentru un elf, se fofilă și șopti ceva la urechea Moșului.

— Vreau să spun o Xbox, se corectă Moșul.

— Zbârci, nu, am una din asta, spune Ben, încrunțându-se.

— Vreau să spun o Play... station? întrebă Moșul, uitându-se la elf, care dădea din cap, meditativ.

— Nu, din astea am două, se înfurie Ben. Tu chiar ai primit scrisorile mele?

— Da, da..., oftă Moșul nerăbdător.
iPad?

— Nu...

— iPod?

— Nu...

— iPhone?

Ben scutură din cap.

— I... patch¹? spuse Moșul plin de speranță.

¹ Ouăle scoțiene sunt chiftele umplute cu ouă, în engleză Scotch Eggs.

— Ce? răspunse Ben, simțindu-se de-a dreptul încurcat.

— O robodronă T-Rex... ?

— Nu, dar ce e aia? întrebă Ben incitat.

— Mă rog, nu știi, eu doar le inventez. Probabil ceva cu laser. Copiilor le plac laserele.

Moșul ridică din umeri. Ben se uită la elful care acum își ținea capul în mâini.

— Ascultă, ai primit scrisorile mele sau nu? spuse Ben, venind mai aproape.

— Vai, țipă Moș Crăciun, degetul meu de la picior! Am o umflătură, nu trebuia să apăs pe el.

— Oh, îmi pare rău! se rușină Ben.

— Trebuie să le scot! Și cizma, și ciorapul.

— OK... păi, să ne întoarcem la scrisorile mele. Le-ai primit? Am copiile aici, dacă ai nevoie să ți le amintești, spuse Ben, scoțând din buzunarul jachetei niște hârtii.

— Oh, da, tocmai ne pregăteam s-o facem, nu-i așa? spuse Moș Crăciun, trăgând piciorul umflat din cizmă și scoțând ciorapul.

— 20 noiembrie, acum cinci ani. Scrisul e cam copilăresc, cât despre ortografie, ei bine, să nu mai vorbim:

„Dracă Moș Crăciuc,
Te rog, poate tătucu
~~vie~~ vine acasă? Mie
dor de el.“

— Am aici una de acum doi ani:

„Dragă Moș Crăciun, nu sunt sigur că
ai primit ultima mea scrisoare, dar încă
nu am Tată. Trage ciorapii și dă-i bătaie,
că nu Ț bine. Cu drag, Ben.“

— Bine, așa e, am stat în cizmele astea toată ziua.
Lasă-mă doar să-mi aerisesc umflătura înainte să-mi
trag ciorapii, spuse Moșul, răsucind piciorul.

— Nu, chestia cu ciorapii era în scrisoare, dar nu
contează, o am și pe cea de anul trecut, spuse Ben,
scotocind printre hârtii.

— Fiul dumitale e plin de energie! spuse Moșul
către mama lui Ben, care aștepta la intrarea în grotă.
Trebuie să fie foarte obositor.

— Da, da, este, zâmbi mama, înroșindu-se,
încurcată.

— Să ne întoarcem la corespondența mea, aste este din iunie trecut... Am vrut să fiu sigur că este destul timp:

„Dragă așa-zis Moș Crăciun, observ că încă o dată nu ți-ai ținut promisiunea de a-l ajuta pe tata să vină acasă de Crăciun. Merzu este la muncă și spune că asta este perioada cea mai ocupată. Te rog, fă asta pentru mine sau chem poliția.

P.S. Nu vreau de-adevăratelă să chem poliția, voiam doar să-ți dau puțin avânt.“

— Mă rog, Moșul face tot ce poate mai bine, dar uneori nu poate mulțumi pe toată lumea. Aș vrea să pot, zâmbi Moș Crăciun, punându-și ciorapul și cizma la loc.

— Știi că nu am dreptul să primesc un tratament special, dar singurul lucru pe care îl vreau nu l-am primit niciodată, și tu nu pari să știi despre ce vorbesc, așa că te mai întreb încă o dată, Moșule, ești chiar tu? Ești adevăratul Moș Crăciun?

Dintr-odată, toți copiii de la coadă se holbară la Moș Crăciun, așteptând răspunsul. Mama lui Ben

zâmbea, dar chiar că era un zâmbet ciudat. Ultima oară când Ben a văzut acest zâmbet ciudat a fost când a renunțat la celebra ei petrecere din ajunul Anului Nou, acum câțiva ani, și când l-a surprins pe domnul Jenkins pe drum încălțat cu pantofii ei și dat cu rujul ei. După asta, mama a încetat să mai dea petreceri de Anul Nou.

— Gata, s-a terminat! spuse elful, trăgând o sfoară de-a latul cozii formate din copii. Spectacolul s-a terminat! Avem iar Cod Roșu, Tina, un copil pune întrebări încuietoare! Ultima dată s-a întâmplat asta când au aruncat cu ouă în Moș Crăciun. Unde mai este magia Crăciunului?!

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse mama lui Ben, apucându-l de mână și târându-l afară.

— Dar nu mi-a răspuns la întrebare!

— Ascută, sunt sigură că ai acasă un ciorap umflat, plin cu cadouri, ca de obicei, Ben. Mama începuse să-și piardă răbdarea. Întotdeauna ai!

— Nu asta vreau! Întotdeauna am vrut același lucru, oftă Ben. Nu vreau decât să fie tata acasă măcar un Crăciun.

— Oh, Ben... Mama se opri în drum. Uite, tata te iubește foarte mult, dar știi cum stau lucrurile. Tatăl

tău este foarte ocupat. Muncește din greu ca să avem tot ce ne dorim. Crăciunurile costisitoare sunt... mă rog... costisitoare. Asta nu înseamnă că nu-i pasă de noi, înseamnă doar că muncește din greu ca noi să avem de toate.

— Știu. Ben se simți rușinat. Nu trebuie să-mi spui întruna, doar că ar fi plăcut dacă ar fi acasă măcar o dată.

— Bine, poate la anul... Acum, ce-ai zice să-ți cumpăr o ciocolată din alea scumpe, fierbinți, cu tot felul de bezele și spumă de smântână, iar pe deasupra cu sirop inutil? spuse mama, plină de bunăvoință.

— Sigur, zâmbi Ben.

Știa că doar se prefăceau că totul era OK, dar nu voia s-o supere pe mama. Era vina lui. Tata era foarte important și avea de făcut lucruri importante. Dar Crăciunul nu este foarte amuzant când trebuie să joci Guess Who de unul singur pentru că mama este ocupată cu gătitul curcanului pentru ei doi. În realitate, nu era vina nimănui, dar asta nu înseamnă că nu suferea.

În timp ce coborau strada mare aglomerată spre cafenea, mama îl îmbrățișă strâns pe Ben. Alt Moș Crăciun continua să sune din clopoțel, având

alături o găletușă în care oamenii să pună mărunțiș. Ben avea impresia că era mințit – care dintre ei era adevărat? Sau nu era niciunul? Nu era prima dată când se întreba dacă Moș Crăciun era adevărat – avea îndoieli de mai multă vreme. Nu era numai faptul că el i-a scris de atâtea ori Moșului și scrisorile lui nu erau luate în seamă, dar mai era și altă chestie. De câte ori îl întâlnea pe Moș la magazine, pe stradă sau oriunde în altă parte, bărbile nu arătau cum trebuie. Uneori, Moșul purta cizme din piele, uneori pantofi de lucru tociți, și avea voci ciudate – una semăna cu vocea unchiului Cyril din Dudley. Poate Moșul adevărat era din Dudley?

În timp ce mama se duse să ia două ciocolate calde, uriașe, Ben găsi o masă liberă. Băgă mâna în buzunar și scoase carnețelul secret. Oricine ar trebui să aibă un carnețel secret, credeți-mă. Ben deschise la pagina cu titlul „*Dovezi că Moș Crăciun nu este adevărat*“. Era o pagină plină de o grămadă de notițe.

Asemenea unui un detectiv care rezolvă un caz, Ben adunase multe indicii. Scrise data de azi, 24 decembrie, și apoi adăugă lângă ea:

24 decembrie

Astăzi l-am văzut pe Moș Crăciun. Nu și-a amintit de mine sau de scrisorile mele. Era cam ciudat și picioarele îi miroseau rău de tot a brânză. Cred că este un **IMPOSTOR!**

Ben scrise „impostor“ cu litere foarte mari.

Chiar în acel moment se întoarse mama și puse jos, cu zgomot, băuturile calde.

— Ce-i asta, Ben? întrebă ea, uitându-se la carnețel.

Ben reuși să-l strecoare sub masă și apoi în buzunarul jachetei înainte ca ea să poată citi.

— Nimic, zâmbi Ben. Iartă-mă pentru adineaori, n-am vrut să par nerecunoscător.

— Ce ne facem noi cu tine..., oftă mama, ciufuindu-i părul. Important este ca atunci când tata este acasă să-i arătăm cât de dor ne este de el. Unii copii nu au tată deloc.

